

46
5-V-VII
S.M. 104/36

LO LLIBRE DELS GLOSATS

RAMELL DE GLOSAS

FETAS, ARREGLADAS Ó RECULLIDAS

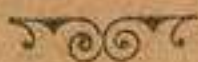
— PER —

BERNAT FÁBREGUES Y SINTES.

SEGONA EDICIÓ

MAHÓ, 1899.

IMPRESA D' EN BERNAT FÁBREGUES
carrer Nou, núm. 25.

S.M

SM

C^a8

36

1057033
SM C^a 8 36

849.9-1

FAB

LO LLIBRE DELS GLOSATS

RAMELL DE GLOSAS

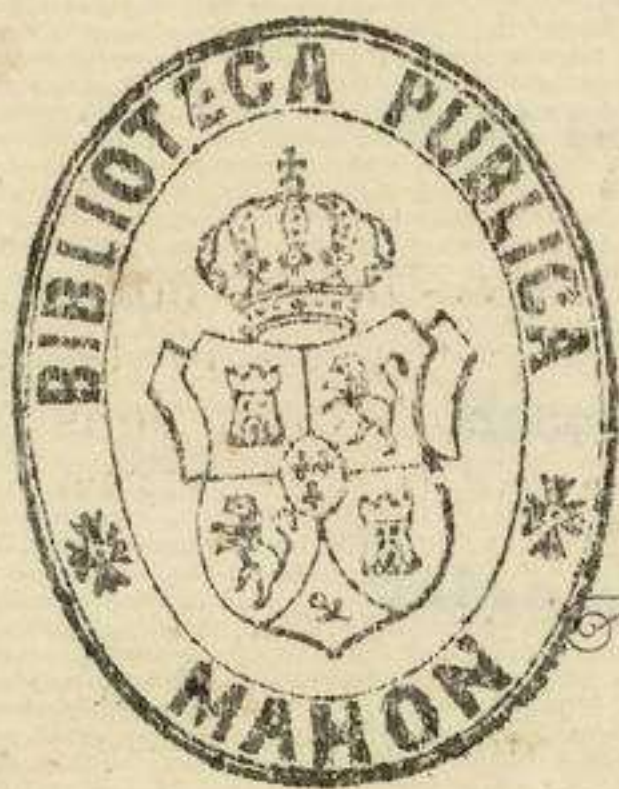
FETAS, ARREGLADAS Ó RECULLIDAS

— PER —

BERNAT FÁBREGUES Y SINTES.

SEGONA EDICIÓ

MAHÓ, 1899.

IMPRENTA D' EN BERNAT FÁBREGUES

carrer Nou, núm. 25.

A-465A

A-465A

Reg. por D. Bernardo Fabregues.

1899

A D. Rafael Oleo

Un puñad de fues secas
jo li dón;
eran tendras cuand brotáran
de mon cor.

Escritas ab millós días
que els presents
daban alegría al nostro
pensament.

Ellas van acompañadas
d' altres flors;
del olvid las he cohidas
ab gran gotx.

Son de verdaders poetas
menorquins,
sense altre escola que el mon,
ni altre fí
que donar bonas doctrinas
y alegrar....
Com á recordanza meva
las pendrá.

Mahó, Octubre de 1867.

À LOS GLOSADORS

A se llengu qui es prudent
pren gust qui la pod sentir,
y en veritat podem dir
que es un perfet instrument,
y no ni ha de mes dolent
sinó sen saben servir.

L' AMU GAUMÉS.

1.^a

A voltrus qui feis glosats
y os juntau en ses vetladas
y que moltes de vegadas
no deis mes que disbarats
vos diré mos estimats
com deuen ser sas glosadas.

2.^a

Lo glosadó ha de cercar
un assunto, calsevol,
mentras pugui dar consol
ó mentras pugui enseñar,
y deu haber d' estudiar
antes lo que glosar vol.

= 6 =

3.^a

La *fé* te que ser sa guía
tenint per nort sa *moral*;
no glosar en demasía,
sinó poquet y cabal;
glosar poc y bó molt val,
glosar molt es tontería.

4.^a

Perque es glosar que molts fan
es dí un foc de paraulotas
qui s' olvidan al instant,
entre quatre riaotas,
demostrant que son bestiotas
los qui l' están escoltand.

5.^a

Un per riura pot glosar,
pero te qu' asser graciós,
y molt dret ha de mirar
si no vol ser enfadós.
Tot estil es molt hermós
si no surt des ben parlar.

6.^a

Diu un refráñ fet á casa
qui molt parla subint s' erra;
y si veis un qui molt xerra
no li vendrá en Pere s' asa;
sa llengu, de foc es brasa,
y es qui calla no mou guerra.

Es glosá es per corretjir
ses faltas y los errors
que ni han un malafí:
y deuan los glosadors
procurar qu' els malfactors
seguexin es bon camí.

8.^a

Qu' á nas glosadó ha donat
Deu un clar enteniment
per conexasa maldad
y apreciá es bon sentiment,
y ha d' encaminá es jovent
ap so llum de veritat.

9.^a

Molt cuidado ap son obrar
per no ofendrer á ningú
es lo qu' ha de procurar;
dar lo seu á cada hú,
y deu estar ben segú
de lo que te que glosar.

10.^a

Procurar que la *justicia*
sigui sempre sa bandera,
que no el ségui se malicia,
qu' el seu desitx tengui espera,
y veurá d' esta manera
que le gloria li es propicia.

De tot' hom será apreciat;
de tot' hom será aplaudid
si seguex cuant he indicad;
cuant digui estará ben dit;
entre tots tindrà partid,
y sempre será escoltad.

15 Febrer 1866.

LOS DOS CAMINS DE LA VIDA

1.^a

Jo me proposo glosar,
en que fer glosas no sé,
y segons lo qu' os diré
veureu que vos vuy probar:
«qui fa mal, per ell el fá;
qui fa bé, per éll el té.»

2.^a

S' homo qu' es caritatiu
y mira com á germans
als desgraciats mendigans,
apreciat y tranquil viu;
emperó s' homo judiu
sempre viu ab temors grans.

3.^a

Antes però d' esplicar
es premi des qui fa bè
y es cástic que es dolent té,
una historia vuy contar
d' un pare bó per cremar
y d' un fill qui ho fou també.

Era un lloc de prop ciutat
qui bona terra tenia,
qui vuitsentas produia
ó mes curteras de blat,
tenia un hermós casat,
que desitjá no tenia.

A mitjas ho va donar
lo señó á l' amu Rafel,
homu malvat y cruël
qui sabia ben parlar,
emperó tocant á obrar
era pitjor que Luzbel.

Aquet tal tenia un fí
qui també al mal s' inclinaba
y sempre li predicaba
que prengué per bon camí,
y per éll solia escolli
es mes dolent que trobaba.

S' atlot, veyent que son pare
no feya lo que li deya,
imitaba lo qu' éll feya
en que si oposás sa mare,
y de sa prédica ancare
de derrera sen enreya.

Es lloc descuidat anava,
per mes que cridás madona,
l' amu ni per una estona
may solía agafá es cava,
y com es fí l' imitava
no se feya cosa bona.

Son pare pigava as fí,
pero es fí no es corretgía,
perque son pare tenía
mes vicis que corretgí;
y pasavan sempre axí,
y escándols sempre y havía.

Molts diuan: «fes lo que dic
y no faxis lo que fatx,»
y sens donársen empatx
diuan «dona» y fan es cric,
«siguis de lo bó enemig»
y élls sen omplan es gavatx.

Lo que Cristo pedricá
nos lo demostrá ab s' exempla;
formá de virtud un templa
que may se derruirá,
y si d' assó pots duptá
sa vida y passió contempla.

Es qui diu: «feys caritat»
 deu vé de ferné primé;
 si diu que doblés no té
 que ajudi al nessessitat,
 que totom está obligat
 á obrar bé per rebrer bé.

Es visi á l' amu Rafel
 lo portá á la sepultura,
 y llevó ab gran amargura
 contemplá el cástic del cel,
 llevó mirá com á fel
 lo qu' antes creya dolsura.

Mirava son fí perdut
 per es mal exempla seu,
 llevó li sabía greu
 homo bó no haver sigut,
 y el seu fí aguera cregut,
 qu' un jove fá lo que veu.

Per assó sa religió
 tant de mérit ha perdut,
 porque te molts, y ha tingut
 ministres de perdició,
 qui en lloc de corretjiró
 han ofusca d se virtud.

Lo qu' es «mal exempla» fá
 en sa juventud heu vist
 en l' amu Rafel que trist
 ab lo seu fí va probar.
 Las glosas vuy continuar,
 en qu' es mal y es bé revist.

17.^a

Dos camins te aquesta vida,
 un florit, s' altre esquebrós;
 es des mal nos sembla hermós
 emperó es una mentida;
 es des bé es costa florida
 en que nos sembli costós.

18.^a

Es qui fa bé dorm tranquil,
 y es qui fa mal no sossega;
 aquell qui per fer mal pega
 reb un cop molt mes sutil,
 y dins es mal s' homo vil
 neda bé fins que se nega.

19.^a

No miris may per amunt
 qu' es molt fácil tropisar,
 qu' aquell que mes alt está
 li basta per caura un punt:
 avuy tens de gloria un munt
 ¡quisab que tindrás demá!

Si no tens només qu' un sou
no gastis dotsa doblés,
qu' es volé gastá ab ecsés
n' ha perdut ja casi prou:
s' arada devant es bou
es pasá, gastand demés.

21.^a

Doñ Pau feya caritad
veyent un vertadé pobre,
y cuant feya una bona obra
quedava tot alegrad;
per mala sort s' heretad
va perdra, y tingue de sobra.

22.^a

Doñ Pera, de sa pobresa
fugía, al sentí es reclam;
deya: menos pó em fá un llam
que d' un pobre sa lletjesa;
éll va perdra sa riquesa
y se va morir de fam.

23.^a

Quizá á nes que donas hara
demá haurás de demaná;
dona mentras puguis dá
que se fortuna es molt rara
y se roda no la para
qui fa devellá y pujá.

= 15 =

24.^a

Es qui semble bé, cuy bé,
es qui sembra mal, cuy mal,
es dolent te un fí fatal
y es bó una bona fí té;
des mal es mal nos pervé,
y es bé té un premi cabal.

23 Febrer 1866.

MATANASAS DE PORC

1.^a

Si os agradan sas glosadas
hara jo 's faré un glosat
mes llarg que deu sobrasadas,
esplicant ses porquetjadas
y el seu ús acostumat.

2.^a

Era l' añ de la picó
qui governava el Rey Xorc;
com era molt menjadó
va fé dú desde Alaró
á Menorca es primé porc.

3.^a

Era s'homu mes surrut
y mes lletx de tot lo mon,
curt de camas, geperut,
menxol, uy tort y morrut.
ab un dit només de front,

4.^a

Y d' allavoras ensá

s' introdugueran sas criás
des serrut porquím bestia,
y axuxí van comensar
á matar porcs en serts días.

5.^a

¿Qui nos havia de dir
que un animal esquerós
qui nb sap mes que grunir,
menjar, furgar y dormir,
fos mes quels altres gustós?

6.^a

Es qui te porcs te riqueza,
poden estar satisfets,
pero vol molta llimpiesa
qu' un porc viu entre brutesa
y es bé porc de noms y fets.

7.^a

Van dí qu' era en Camas primas
qui va fé es camots primés,
butifarrons un tal Vimas,
y per sort á ca ses Ximas
féran salsichas después.

8.^a

La sobrasada gustosa
y es bons butifarróns blancs
los inventá s' agradosa
at-lota de can Filosa
neta den Esclata-sancs.

9.^a

Se pultrú le va inventá

sa vea de can Clavea,
y per esó s' acustumá
es gust de dixarlé está
perque sigui sa mes véa.

10.^a

Y va fé sa llengunissa
primera, es fí de na Crüa,
y en Toni Cara de llissa
homu de molta capissa
va posá nom á sa xua.

11.^a

Llarga sería s' historia
si ho hagués tot d' esplicar,
emperó per fer memoria
dieé qu' es está á la gloria
tení porc que roägar.

12.^a

Que fins los ossus selats
ab col y porrus son bons
en que siguin ben pelats;
venga porc, y els aguiäts
sense porc, que 's faxin trons.

13.^a

Mahoma va prohibí
que manjassin porcs es morus,
y també los hi va dí
que no beguessin may ví
que feya rellá á los llorus

14.^a

Y jo dic menjem porcell,

menjem porc y menjem truja,
fins omplirnos bé es budell,
en que caiguém de clotell
com es Gató de can Pluja.

15.^a

Ja que nos féren sas dents
y boca per roägá,
roaguem por diligents
y allavó direm contents
¡hurra so porquim bestia!

25 Decembre 1866.

Una at-lota

Voltros qui per les ciutads
cercau at-lotas hermosas,
veníu ab jó á sa campiña
y vos mostraré una at-lota,
mes pulida y mes galant,
mes amable y mes graciosa,
qu' es sa flor de totas cuantas
té avuy s' illa de Menorca.

Revollosos te 's cabeis
y mes negras qu' una mora;
uys negras també, que brillan
com una pedra preciosa.

Te 's nasset mes ben format
qu' es d' un angel; una boca
tan vermea y tan petita
com una madura herbosa.

Lo sol ha teñit sa cara
y sas galtas una rosa;
no ya marfil com sas dents
qu' en na riura á tothom mostra.

Lo seu cos es tan perfet;

son las sevas mans tan monas;
es tan petit lo seu peu
que se clava allá on lo posa.

Tan agradable es sa veu
com el cant q' un ausell dona,
y es tan pura y tan modesta
que casi parlar no goza.

Si dú 's panaret al brás
es d' una manera airosa,
y te gracia ab tot cuant fá
y en tot se demostra bona.

En fí, vos dic qu' es tan guapa,
te mes sal aquesta atlota,
que no tenen sas salinas
d' Addaya ni de Mongofra.

9 Febrer 1867.

¡ADIOS PIPA!

Décimas dedicadas al Sr. Doñ Josep M. Fivaller de Fivaller
en la época que encare estava prohibit s' us y se sembra des tabac de pota.

1.^a

¡No podem sembrá tabac!
¡ses acabat sa chiripa!
Teuc d' arrinconá sa pipa,
y viure com un vitrac;
assó es lley de colca mac,
de colque mal fumadó,
perque es tabac de Mahó
es aromátic y fí,
y per noltrus podem dí:
que no s' en cuy de milló.

2.^a

Adios pipa sandunguera
y gustós tabac de pota;
ja no me veurá s' at-lota
fumant anarli derrera;
mes serio qu' una somera

y sensa sebre que fé
mil vegadas pensaró
ab lo que l' avi me deya:
«Bernat si ets homu d' ideya
estudia es temps que vé.»

3.^a

Tot va de mal á pitjó,
tant com vá mes y perdem,
y yo trop qu' arribarem
á morí d' un esclató
ningú se pot dá rahó
de tan notable mudanza;
s' enteniment ja no alcanza
á quin punt arribará
la cosa; si ha de durá
may gosarém de bonanza.

4.^a

Adios pipa, que sa falta
que jo trop que me farás
serà mes que si em llevás
d' un passic un tros de galta;
si sa malicia m' ecsalta,
fumadors, no ho estrañeu,
que no sé donarme preu
ni rahó de lo que passa
ó teng cap de carabassa
ó anam pitjó que l' añ deu.

5.^a

Adios pipa, companera
de trabaís y de fatigas,

tu veyas brotar espigas,
tu me veyas omplir l' era;
¡dichós temps! cuant es vespre era
entre nivolads de fum,
y seguint entic costum,
ab guiterras mal trempadas,
feyan sas bonas glosadas
ab molta sal y poc llum.

6.^a

Que se privi d' estampá,
com es cosa que no entenc
y may de sabi pretenc,
poca falta me farà;
pero privá de sembrá
es privarmós de cuí;
sa terra ha de produí
siguin favas, sigui blat,
¿y haventi tant per sembrat
es fumadé ha patí?

7.^a

Adios pipa, sas vetladas
mes dolsas ab tú he passat;
sería al dixarté ingrat
sinó alábás sas pipadas;
y quisá cuantas vegadas
ap tú, pipa, pensaré;
y cuant no sabré que fé
suspiraré se pipeta.....
Adios pipa, adios bosseta,
adios tabac y papé.

19 Mars 1867.

AMOR DE MARE

Mumare, mía mumare,
sa mes dolsa companyia
qui la té no la conex
y qui la pert la sospira.

(Anónima).

1.^a

¿Ahont anau pobre madona,
ahont anau per aquets camps;
plens de neu y de malesas,
ab es fret y vent que fá?
¿Ahont anau pobre madona
sensa abrigo y peus descals?
—*A cercá un petit de lleña
per calentá es meus infants.*

2.^a

¡Que contenta anau madona!
¿Que duis adevall des bras,
que caminau tan deveras
y á ningú ja saludau?
¿Que teniu tanta frissera
anau á festa ó á ball?

—*Es meus infants tenen gana
y jo venc de comprar pá.*

3.^a

Son las onse de la nit,
¿madona, perque vetlau,
perque vos cremau la vista
ja cusint ó ja filant?

Apagau es llum, madona,
y nauvosné á descansar.

—*Teng una fía qui 's casa,
y jo per sa dot trebay.*

4.^a

¿Que teniu, pobre madona,
que teniu que suspirau,
digaumé perque estau trista,
que teniu que plorau tant?

¿Perqu' anau desconsolada,
perque veniu á Ciutat?

—*A cercá veng un doctó
que tenc un infant malalt.*

5.^a

Digaumé, pobre madona,
perque veneu s' heretat
que teniu des vostros l' avis,
¿no guañau prou per menjár,
ó voleu vestí á la moda
com tantas y tantas fan?

—*Un infant meu entra en quinta
y no 'l vuy veurer soldad.*

Es qui no estima sa mare
 á ningú pot estimar,
 perque una mare es un mártir
 per es bé dels seus infants.
 Nos vetla cuand som petits
 y nos cuida cuand som grands,
 riu cuand veu qu' esteim contents,
 plora cuand noltros ploram,
 satisfá es nostrus caprichos.....
 ¿que mes podém desitjar?

15 Juriol 1867.

SOBRE EL CÓLERA DE 1865

1.^a

En que no sigui doctó
y des trebay tenc que viura,
glosas me propong escriura
des cólera matadó,
já que tant séria cuestió
s' ha fet avuy com de riura.

2.^a

Lo que Menorca ha passat
es cosa que fá poc munt,
y si y hagué algún difunt
d' aquesta calamitat,
sa major part son estat
de pó, y pos aquí punt.

3.^a

Tot eran preparatius
perque es cólera no entrás,
de cuarentenas gran cás
feren y perfums actius,
tement no quedarne vius
á tan fiero contumás.

4.^a

A Ciutadella primé,
qui primé s' acordoná,
es cólera va pigá
y bastant mal y va fé,
que no podía fer bé
ab sa forsa que va entrá.

5.^a

Sufrí después Mercadal
d' aquesta plaga dolenta
sa fúria, y si no s' ausenta
hauría acabat molt mal.
Es sebut qu' en jeneral
poble ab aigus mals sustenta.

6.^a

Sens dubta qu' el temor fó
lo que feu tant pres obrar,
lo que feu acordonar
á la ciutat de Mahó,
lo que feu en conclusió
disposicions ordenar.

7.^a

Fó una, donar perfums
á personas y equipatjes,
correspondencia, embalatjes,
com entiguíssims costums,
qu' en aquet sigle de llums
encare menjam ferratjes.

8.^a

Cartas y papers tahavan
perque se fumassin bé,

y tant bé ho solían fé
que casi las axepavan,
y á moltas las socorravan
y las tacavan també.

9.^a

Carta me van enviar,
venía ap retratos dins,
y á dos estimats cusins
me los varen axapar
á tal part, que no son já
casi bons per res ¡mesquins!

10.^a

Un dia van ser tant forts
los perfums que van donar,
qu' a un asa van ofegar.
¡Assó si que son conorts!
¡fé una mort, perque mil morts
s' ase no pogués causar!

11.^a

Se feyan barbaritats,
quizá á lo temor degudas,
que sas personas tuxudas
encara van á puñats,
y hasta es deyen *atacats*
á los malalts de caigudas.

12.^a

Molts doctors tenían pó
d' aná visità es malalts,
y tenían pó aquets tals
qu' els visitás es doctó,
causant ex mútuo temor

irremediables mals.

13.^a

Las botigus no venían
per falta de compradors,
pues deyan qu' els mocadors,
hasta el cólera tenían,
y tots es qu' en comprarian
sufrirían sons rigors.

14.^a

La lley de la humanidad,
es lley qui poc se complex,
qu' es qu' el cólera patex
sol morir abaudonad,
y assó es sa barbaridad
mes grossa que se conex.

15.^a

Tots es mesos de calor
ja sabem que son dolents,
puig sas fruitas van á cents
qui prenen des sol s' ardor,
y hasta perdan son valor
los pressisos aliments.

16.^a

Com se miseria es un mal
qui tots els mals arreplega,
se li aferra com á pega
tota plaga qui es mortal;
es pues lo mes escencial,
socorra qui ab ella brega.

17.^a

Qui des cólera te pó

y son dañ vol evitar,
comensi per estudiar
sa glosa de conclusió,
que segons esplico jo
s' ha de menester obrar.

18.^a

Es qui creu ab es contagi
se pot dir qu' ab bruxes creu,
y per tot fantasmas veu
com universal sufragi;
sols crec que contagi y hagi
d' asas que sempre en veureu.

19.^a

Si llimpieza teniu,
si anau ben alimentats,
y de costums arreglats,
y en sa fosca may sortiu,
des cólera mes actiu
no vos veureu atacats.

12 Marz 1866.

GLOSAS DE DON ANTONI ALBERTÍ

LA CASSADA DE LA SERP,

á la Mola de Mahó, l' añ 1805.

1.^a

Cállie ja l' antigüidad
lo qu' els Argonautos féren,
quand élls y Jason prengueren
aquell vélllo d' or sagrad;
puis fonch mes d' habilidad
que de fórsa qu' es valgueren.

2.^a

Ja sabeu qu' el vélllo d' or
era un vélllo de moltó;
y q' un horrible dragó
aguardava aquell tresor;
pero Jason tengué por,
no gosant atacar-ló.

3.^a

Per lograr el seu intent,
ab una Maga s' uní;

y no sé ab qu' herba adormí
el monstruo primerament;
y matant-lo incontinent,
¿que gloria tragué d' aquí?

4.^a

A Mahó se reservava
aquesta gloria immortal,
de fer un atac formal
d' un monstruo qui figurava
qu' era viu y borinava,
y tothom el creia tal.

5.^a

Es el cas qu' es divulgá
que per la Mola hi havia
una gran Serp qui surtia;
y d' aquí s' originá
q' un faceto s' intentá
fer-lo veurer com si sie.

6.^a

Forma de roba, y fingex
una serp, q' umpl de sagó;
pero ab tal perfecció
la pinta y la repollex,
qu' el qui la veu, no conex
si en efecte es viva ó nó.

7.^a

Y per fer el cas mes viu,
alguns senyors va á trobar,
joves diestres en cassar,
els convida á vega, y els diu:
de la Mola, si veniu,

la Serp havem de matar.

8.^a

Al punt tots diuen que sí,
y n' arman conversa ab ell:
jo, diu un, teng un fusell
qui jamai me desmentí:
en mitx hem de tirarlí,
diu l' altre, ó be á n' el cervell.

9.^a

Uns fan veurer sutilesa,
altres demostran valor:
tothom vol tenir l' honor
d' esser de tant noble empresa,
per fer veurer la destresa
que te en l' art de cassador.

10.^a

En fi, despres de pactats,
uns y altres se despedexen:
van á ca-seua, y enllestexen
los ormetgs acostumats,
á dar la mort destinads
als contre qui es dirigexen.

11.^a

Un fá la pólvora neta,
y balas compra á l' estañ:
l' altre posa oli á n' el pañ,
aquest renta l' escopeta;
y axí que la te condreta,
aprova que no haguie engañ.

12.^a

En tal ocupació

son valor s' en fervorex;
cada hora los aparex
un sigle en duració;
y aquesta sola acció
Tot son cuidado absorbex.

13.^a

De nits y tot quand descansen
alguns están somiant
que tenen la Serp devant.
y casi del llit se llansan;
com si vegien que l' alcansen,
y que ja están triunfant.

14.^a

Per ultim arribá el día,
día per ells desitjad;
y axí qu' el gall ha cantad,
s' axecan ab alegría;
com si á un dinar de novia
los haguessien convidad.

15.^a

En un moment están llests,
y armats tots de cap á peus:
fitoras y altres arreus,
cartutxos ab bale fets
ah! pobra serp, ¿ahont ets?
ja pots fugir per els Freus

16.^a

Si no fuges llun d' el port,
mala ventura t' espera;
aquesta tropa guerrera
decidirá de ta sort,

y te donará la mort,
per fer de ta pell bandera.

17.^a

Ell partex ben arre uad
aquest brillant escuadró,
tot el poble do Mahó
queda sorprés y admirad
del partit tan arriscad
qu' ha prés per defensar-ló.

18.^a

Ves dons, generós jovent,
ahont te crida la gloria;
que si tu alcanzas victoria
d' aquella horrible Serpent,
tendrás un lloc permanent
al temple de la memoria.

19.^a

Plens d' aquesta idea sola,
ells frissan tant d' arribar,
qu' al punt es van á embarcar,
fent rota dret á la Mola.
Un diria qu' el bot vola,
y que sols no toca el mar.

20.^a

Axí que son arribads,
van á fer la descuberta:
al-lots, anem tots alerta,
que no nos quedem burlats;
mirem bé tots los forads
d' aquesta costa deserta.

21.^a

Per ventura ella estarà
dins colca cova amagada;
tirem-hi alguna pedrada,
per veurer si surtirà;
qu' en surtir li bartará
una sola escopetada.

22.^a

Be miraren cada passa,
la Serp no comparagué:
y el faceto se valgué
d' aquesta bella trapassa:
anau, los diu, á la cassa,
jo una guarda dexaré.

23.^a

Axí qu' ell la podrà veurer,
jo faré dar-vós un crit;
si, diu-un, be has reflectid;
pero si me vuleu creurer,
primer hauriam de beurer.
Ja m' agrada aquest partit.

24.^a

Quand ells ja son á cassar,
La guarda qui es destinada
treu aquella Serp pintada,
la posa dins un cañar,
y va corrent á avisar
que la Serp s' es demostrada.

25.^a

Vamos, diu éll que be va
si en podem surtir axí:

jo pertiré per aquí,
y tu, vesten per allà:
si els trobam, nostra será
la Serp avui demati.

26.^a

Un qui estava conversant,
y no era ab els cassadors,
per tenir part als suors
d' una acció tant brillant,
partex casi flametjant,
per trobar aquells señors.

27.^a

Y el faceto qui s' en riu,
per fer veurer que lo creu,
corra també fins qu' els veu;
y cridant de llun, els diu:
hola, allots, veniu, veniu.
vamos, no vos atureu.

28.^a

La guarda ve d' avisar
qu' ha vist la serp per la platja;
revestiu-vós de coratge,
qu' ella entrava en el cañar,
y antes qu' es vagie á amagar,
li hem de donar l' arrambatge.

29.^a

Aquesta bona noticia
alégra aquells campeon,
per treurer els perdigons,
un diu á l' altre que frisie.
No es sino ferlos justicia,
dir qu' ells feren de Sansons.

30.^a

Sens reparar á fatiga,
de correguda partexen;
y axí que la descubrexen,
un apunta, y li fa figa:
l' altre tira, y ya l' abriga,
y los altres el seguexen.

31.^a

En un instant un axam
de balas feren volar,
Tot era un tro sens cessar,
bim, bum, bam, bubum, babam,
y casi de pam en pam
tota la van foradar.

32.^a

En aquest temps igualment,
plantant-se en un pas estret,
y ab una fitora dret
deia el faceto rient:
que venguie aquí la Serpent,
jo ja li donaré es net.

33.^a

Ben cert qu' aquesta vegada
ella no pot escapar;
si per aquí vol passar,
li donaré fitorada;
y en ne tenir-la clavada,
teng de fer-la aquí crepar.

34.^a

La Serp ferida estará,
com no' s mou d' el matex lloe;

avançém sempre á poc poc
fins que vegém com está;
y tant com ella es meurá,
no dexem mai de fer foc.

35.^a

No, no; respon un d' entr' ells,
Daume la fitora á mí,
y pronte veureu aquí
com li treuré los bodells:
retirau vostros fusells,
ja es hora d' acortar-sí.

36.^a

No sents, diu l' atre, un estuf?
Poc fa qu' elle estufie ó no;
y investint com un lleó,
la clava, y sent que fa xuf,
y al instant surt un esbruf
qui umpl tot l' aire de sagó.

37.^a

Considerau quan sorprés
quéda-ell en aquell instant:
caramba, diu ell cridant.
¿Que diu el faceto qu' es?
y fent molt be el desentés,
s' estava casi esclatant.

38.^a

¡Qu' ha de ser! es un pas bó,
d' havernos axí burlad:
jamai m' hauria pensat
en tal cas veurer-me jó.
Pero vetg ab tot axó
qu' es un jog molt ben jugad.

39.^a

Es molt cert que jo pensava
haver batut realment
ab un animal vivent,
tant ell en tot li semblava;
y sols no me sospitava
que fos per divertiment.

40.^a

Ja' u podias haver dit,
los altres igualment deyan;
y casi casi no creyan
lo que havia succehid:
tant s' eran persuadid
qu' era una Serp lo que veyan.

41.^a

Axí dons va terminar-se
aquest gustós entremés.
Señors, axó no fa rés,
digué l' autor de la farsa;
no hi ha motiu de quexar-se,
qu' entr' amigs tot es permés.

42.^a

Vosaltres haveu mostrad
un coratge sens iguals:
la gloria q' us toca es tal,
com si 'l cas ver fos estad;
viva vostra habilitad
en ferir un animal.

43.^a

Qu' aquest sie de sagó,
axó sols es accident;

fos estad viu, igualment
haurian vist á Mahó,
q' en la primera acció
l' hauriau tret ja del vent.

44.^a

Anem are á reposar,
q' el sol comensa á fer set;
buidarém colca flasquet,
antes de anar á dinar,
després podrém conversar
sobre qui ha tirad mes dret.

45.^a

La vega fonc suntuosa,
y no faltava appetit;
el beurer qui era seguid,
feu la conversa animosa;
era cosa molt gustosa,
tothom volgué haver ferid.

46.^a

A pesar de tot axó,
se diu que no 's propassaren:
que solament disputaren
si fores tú si som jó,
y colca glob de vi bó,
que d' axó no 's descuidaren.

47.^a

Aquest fet seria estad
difícil de averiguar;
puisque tots van demostrar
una gran habilidad.
si hem de dir la veritat,
tots merexen premiar.

48.^a

Ah! si al dols so de la lira
la veu jo sabés unir;
¡Que gust tendria de dir
lo qu' Apolo aqui m' inspira!
Pero Mahó está á la mira,
ella lo sabrá suplir.

49.^a

Mil aplausos ella us dona
per lo que veniu de fer;
d' el primer fins el derrer,
á tots y á cad' u en persona
vos destina una corona,
de caña verda y llorer.

50.^a

Respectable compañía,
dignau-vos are escusar
si no he sebut celebrar
la gran bulla y l' alegría,
qu' ha causad en aquest día
un sucés tan singular.

Mahó 1805.

GLOSAS DE 'N JOSEPH VIVÓ

DE CUANDO COMENSÁ A TREMOLAR

y del treball que li costava lo alimentarse.

A Jesús primerament
m' acomán per fer bona obra,
qu' un qui vol fer bona prova
que posi bon fonament,
y axí donaré entenent
com camp, d' ensá que som pobre.

1.^a

Deu m' ha llevadas ses mans,
y lo que guaño es tan poch,
qu' he de anar de lloch en lloch
per donar pa á los infants;
y si volen sebre cuants
dues fillas y cuatr' al-lots.

2.^a

Jo me solía enquietá
quant comensí aná espeñat;
ja que Deu mo ha enviat
venguia de la seva má:
que no ha errat ni pot errá
una tant suma bondad.

3.^a

He hagut de mudá de tant
des que no puch treballar,
que molt me té de costar
fer vida d' aquí endevant:
que tench d' avar mendicant
per el mon un tros de pá.

4.^a

Per campá sempre gir fulls
y res no puch descubrí,
quant pens qu' he de viure axí
tench las llágrimas als ulls;
m' espant com es cor no us crux
no mes de sentirmó à dir.

5.^a

Per temps he tingudas mans
y haré no puch treballar.
¿Com es possible campar
ab una casa d' infants,
perque en tench jo no sé cuants
qui sempre demanan pá?

6.^a

Mentras que he tingudas mans
la gent me tractava bé,
y hara' fas tant de papé
com dins l' Iglesia los cans,
á demés que tenc infants
á mantenir y muliér.

7.^a

Mentres que mans he tingut
molta gent m' escometía,

y hare ni hem donan bon día
qu' en veurém tothom es mut;
per assó es que vaitx perdut,
creis que no se qu' en faría.

18.^a

Molts me diuhen y es ben vé
qu' el remey es la paciència,
y jo ho trop mala sentència
no tenint es ventre plé;
jo no som d' aquest paré
de haver d' estar á l' inclemencia.

9.^a

No me trobará en descuit
á mi ninguna persona,
se paciència sempre es bona
mesclada en reys de vuit,
pero en tení el ventre buit
no pot durá molta estona.

10.^a

Venturosos sereu pobres,
en axó Cristo ho va dir,
perque á l' hora del morir
éll no vol dinés ni robas,
sinó que vol bonas obras:
tal men aprengué á mí.

11.^a

De cercar un tros de pá
no men fas dificultós;
Cristo, un Rey tan poderós,
per enseñansa hi vá aná,
y diu que provehirá

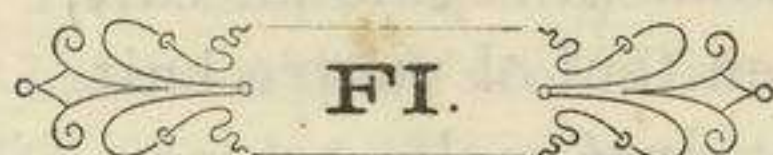
á tots los benefactors.

12.^a

A la Verge del Roser
vuy tenir en devoció
y suplich en el Señor
que nos don lo qu' hem mesté,
ó lo que sap que convé
per la nostra salvació.

13.^a

Si he manat un camí tort,
encaminaumé Señora,
y siaume intercessora
á la hora de la mort,
que fíy d' arribar á bon port
tenint-vos per Salvadora.

AL LECTOR

Be podria continuar publicand altres glosas de los notables glosadors qu' ha tingut s' illa de Menorca: pero lo temor de cansar me fá sospendrer lo que mes endevant pens publicar per que servesqui d' historia á la pobre literatura menorquina.

Las nostres notabilidades ab poesia son ben contadas, y o que avuy se mira ab indiferencia, demá será cercad ab afañ. Per amor á nostras *glorias* literarias, empèndré gustós lo treball de reunir las composicions que de día en día se perdan, y que son casi las únicas que poseím ¡per mengua de la nostra il-lustració!

BERNAT FÁBREGUES.

Mahó Jener de 1868.

